Chaos teenagerů

2026-2027
1. číslo

HRÁČI BANÍKU PÍŠÍ (NEJEN) O FOTBALU

Školní střípky i střepy

Bývalá deváťačka: Někdy jsem byla na zabití

Naše oblíbené hlášky

OBSAH

CHAOS

3 ..... VÝROK TOHOTO ČÍSLA
4 - 7 ..... OHLÉDNUTÍ DEVÁŤÁKŮ ZA ŠKOLOU
8 - 11 ..... ŠKOLNÍ STŘÍPKY I STŘEPY
12 - 20 ..... Z NAŠICH ŽIVOTŮ
21 - 22 ..... ZAMYŠLENÍ
23..... NAŠE HLÁŠKY

CHAOS

Chaos teenagerů, časopis ZŠ B. Dvorského, má tradici dlouhou přes 20 let. Získal mnohá ocenění, např. nejlepší časopis MS kraje nebo 2. místo v ČR.

Časopis vzniká především v povinně volitelném předmětu Žurnalistika, přispět ale může kdokoli.

Všechny obrázky jsou dílem žáků ZŠ B. Dvorského, také texty jsou originálními díly většinou žáků.

Kontakt:
jan.goj@zsdvorskeho.eu

Výrok tohoto čísla

Žáci píší o tom, co to znamená být šťastný:

“Jsem šťastná, když dělám to, co mě baví a co mě naplňuje. Jsem šťastná, když jsou se mnou lidi, kteří mě dělají šťastnou.”
“Naposledy šťastná jsem byla včera, když mi zavolal. Hned se všechno zdálo lehčí.”
“Štěstí je to, že mám dobrý život. Mám kde spát, co jíst, kamarády, kteří mě mají rádi, rodiče a bráchu, na které je spoleh. ”
“Třeba to, že teď můžeme vyjít ven a jít si třeba zaběhat, je taky velké štěstí.”
“Štěstí cítím ve chvíli, kdy jsem na sebe pyšná, že jsem něco zvládla.”

Tyto dva články napsaly loňské žákyně 9.B, dneska už středoškolačky. I když jsou to texty o bilancování školní docházky a loučení na konci školního roku, jsou vlastně stále aktuální. Jejich tématy jsou totiž taky plynutí času, sebehodnocení či vděčnost. Uvidíte, milí žáci, ani se nenadějete a budete se za svými školními léty taky jenom ohlížet… Red.

Pojmy a dojmy ze základky

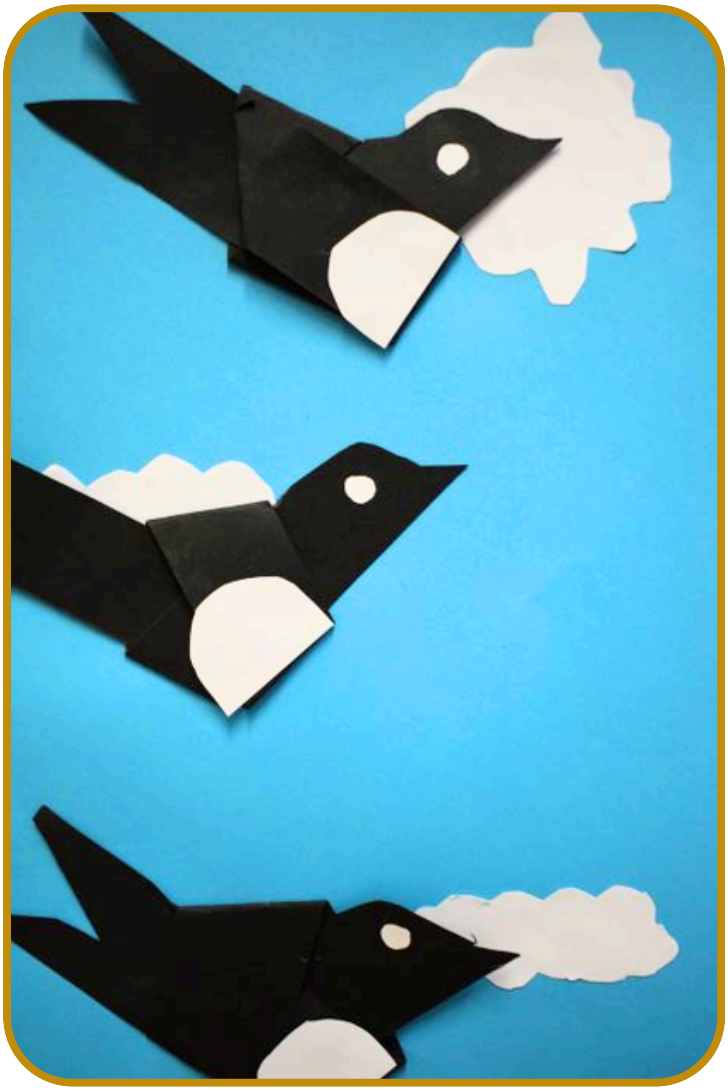
Jsem si vědoma toho, že jsem byla někdy na zabití

Veronika Nohelová, 9.B, pak už ne, hehehehe, dnes snad už šťastný student gymplu

Tak, je to tady začíná mi nová kapitola života. Ale zatím to moc nevnímám nebo spíše neprožívám. Je mi líto, že odcházím. Ale přemýšlím, jestli mám být vděčná. Připadá mi zvláštní děkovat, byť i přeneseně této budově. Možná bych měla děkovat rodičům, že mě sem přihlásili, ale, když došlo na výběr školy, tahle základka byla nejblíž. A na osud nevěřím. Nicméně i tak, jestli bych měla někomu vyjádřit svůj vděk, jsou to zaměstnanci této školy, hlavně ti, kteří mě trpěli ve svých hodinách a zvládali všechny moje nálady a někdy otravné kecy. Jsem si vědoma toho, že jsem byla někdy na zabití.

Co se vzpomínek týče, časem budu vzpomínat s čím dál větším nadhledem. Ale zapomenout nechci. Budu vzpomínat na všechno možné, hlavně na svou třídu, která mě kromě učitelů zase trošku posunula a nabídla mi vnímat věci z jiných perspektiv. A celkovou evoluci naší školy a lidí, kteří zde trávili své dny. A hlavně mám v plánu se vracet! Mě se holt nezbavíte.
Teď je to snad poprvé, co můj text v časopise nebude sáhodlouhý, asi nemám co říct. Život jde prostě dál, tak vám všem přeju, ať ho máte co nejlepší.

Pá pá, základko

Natálie Mlýnková

Pamatuji si jako by to bylo včera, když mě maminka vedla do první třídy. Byli jsme tak mrňaví, plní očekávaní a já se strašně těšila. Vzpomínám si na to, jak jsem psala první diktát a tak mi to nešlo! Neuvěřitelné, jak ten čas letí, po prázdninách z nás budou středoškoláci.

Za těch devět let se toho spoustu změnilo. Našla jsem si plno přátel. Ze začátku náš kolektiv nebyl nic moc, ale teď to je o mnoho lepší kolektiv, ale to tak vždy a všude bývá, že na konci to je nejlepší. Prožili jsme spolu strašně moc. Devět let uteklo jako voda a byly plné smíchu, radosti, běhání po chodbách i skvělých hlášek. Zažili jsme ale i dny plné smutku a pláče, také společné škemrání o svačiny nebo vymýšlení výmluv.

Když se na to teď zpětně podívám, hrozně mě to dojímá. Všechny ty vzpomínky jsou nezapomenutelné. Jsem moc ráda, že mě rodiče přihlásili na tuhle školu, protože i když to někdy nebylo jednoduché, tak jsem si prošla hodně etapami se skvělými přáteli.

Na závěr bych chtěla všem ze srdce poděkovat. Obrovský obdiv patří všem učitelům/kám, nebylo to jednoduché. Dekuji paním asistentkám za to, že nám se vším vždy pomáhaly a posouvaly dál. Velké díky paním uklízečkám za uklízení našeho čurbesu a kuchařkám, také paní zástupkyni a panu řediteli, všem kteří nás ovlivňovali. Děkujeme, i když se všichni těšíme, až odsud vypadneme, ale vím, že mi základka bude hrozně chybět. Nedokážu si to pořád představit, že mě v září čeká nová škola, noví spolužáci a celá nová etapa. Teď už zbývá jen si pořádně užít poslední dny na základce.

Festival ostravských knihoven

Kristýna Poledníková, 8.C

Tento festival se konal 6. 10. 2026 v prostorách Boutique Business Inkubátor Ostravica od 9:00 do 18:00 hodin.
Tento festival se mi moc líbil, zjistila jsem věci, o kterých jsem nevěděla. Byla to velmi naučná akce a zábavná. Dostali jsme kartičky, na které jsme dostávali razítka. Po splnění úkolů jsme dostali nějakou odměnu – klíčenku, nějaká semínka, ale nejvíc jsme dostali bonbonů. Mně osobně by nevadilo, kdybychom dostali něco jiného než bonbony.
Po získaní všech razítek jsme odevzdali kartičky, na které jsme měli napsat své jméno a e-mail, aby mohli losovat. Koho poté vylosují, něco vyhraje, aktuálně si nepamatuji, co přesně. Taky jsme si mohli odnést knihu, já si odnesla knihu Šeptání, která mě zaujala příběhem, ale i vizuálně.
Po skončení akce jsme šli do knihkupectví, kde byla i kavárna. Já šla hned do kavárny a pak jsem se šla podívat na knihy. Našla jsem knihy, o kterých bych mohla říct babičce, protože neví, co mi koupit.

Teď spíš ty střepy...

Výběr nejstupidnějších věcí, co udělala naše třída 8.C

Nezkoušejte to ve škole! To vám vzkazují zkušené profesionálky sajkiny –
Radová, Vološinová, Gáborová, Poledníková
PS: A berte nás, prosím, trochu s nadhledem:)

Skřítek udělal stojku na lavici a pak mu to podjelo.

Hodili jsme z okna půlku aktovky.

Pelinka běhala s vložkou přilepenou na čele po škole.

Lezli jsme po žebřinách v tělocviku.

Brownie málem rozbila počítač.

Pod stolem od třídní jsme měli terapii.

Rebelka má doteď ve skříncе plesnivé jídlo.

Na Rebelku spadlo plátno, nice.

Naše favourite activity je podkopávat lidem nohy, nejlépe když jde někdo k tabuli a na schodech.

Rebelka pustila vodu a nešla zastavit, takže málem potopila půlku třídy, nice.

Brownie and Pelinka and Růžička rozbily židli a lavici.

A kdybyste se ptali (nezajímá nás, že vás to nezajímá), tak o přestávkách je clash of the star, klidně přijďte, hraje se baba, hoňka.

Paní učitelce jsme dali centrofix místo normálního fixu na tabuli. Doporučujeme, když se bude probírat 2. světová válka, nice.

Mezinárodní spolupráce eTwinning

V rámci programu eTwinning spolupracujeme s několika evropskými školami v oblasti školních časopisů. Vyměňujeme si s nimi články i umělecké texty. Tady je báseň, kterou nám poslali partneři z Černé Hory. Můžete si ji vychutnat v mateřském jazyce autorky i v anglickém překladu.

Moja domovina

Adelina Murić, 14 let, škola: JU OŠ "Donja Lovnica" , Rožaje

U planini tišina spava,
more šapuće plava slova,
u srcu mom jedna je prava
Crna Gora stara i nova.

Kamen pamti hrabre dane,
maslina mir i sunce čuva,
u svakom selu, svakoj strani
ljubav se tiho iznova i iznova sniva.

Pod nebom gdje sloboda traje,
u kamenu ime predaka stoji,
Svaka me staza domovini vraća,
u tebi sam svoja, u tebi postojim.

Nek vrijeme nosi daljine i dane,
koraci nek me svijetom vode,
u meni žive tvoje strane,
moja si luka, Crna Goro sve si moje.

Kad se noć spusti na brda tamna,
i zvijezde čuvaju tvoje snove,
u meni gori iskra davna,
što ime tvoje vječno zove.

Zato stojim ponosna ja
glas mi drhti, ali srce zna:
Gdje god krenem, kud god pođem,
CRNA GORO UVIJEK TEBI DOĐEM.

My Homeland

In the mountains, silence sleeps,
The sea whispers letters blue,
Deep in my heart, one homeland keeps
Its place – Montenegro, old and new.

The stones remember days of brave,
The olive tree guards peace and sun,
In every village, every place,
Love is dreamed anew, again and again.

Beneath the sky where freedom stays,
In stone, our ancestors' names remain,
Every path leads me home again,
In you, I belong; in you, I remain.

Let time carry distant days away,
Let my footsteps lead me far and wide,
Your landscapes live within my heart,
You are my harbour, my world, my pride.

When night descends on darkened hills,
And stars keep watch over your dreams,
An ancient spark within me glows,
Forever calling out your name.

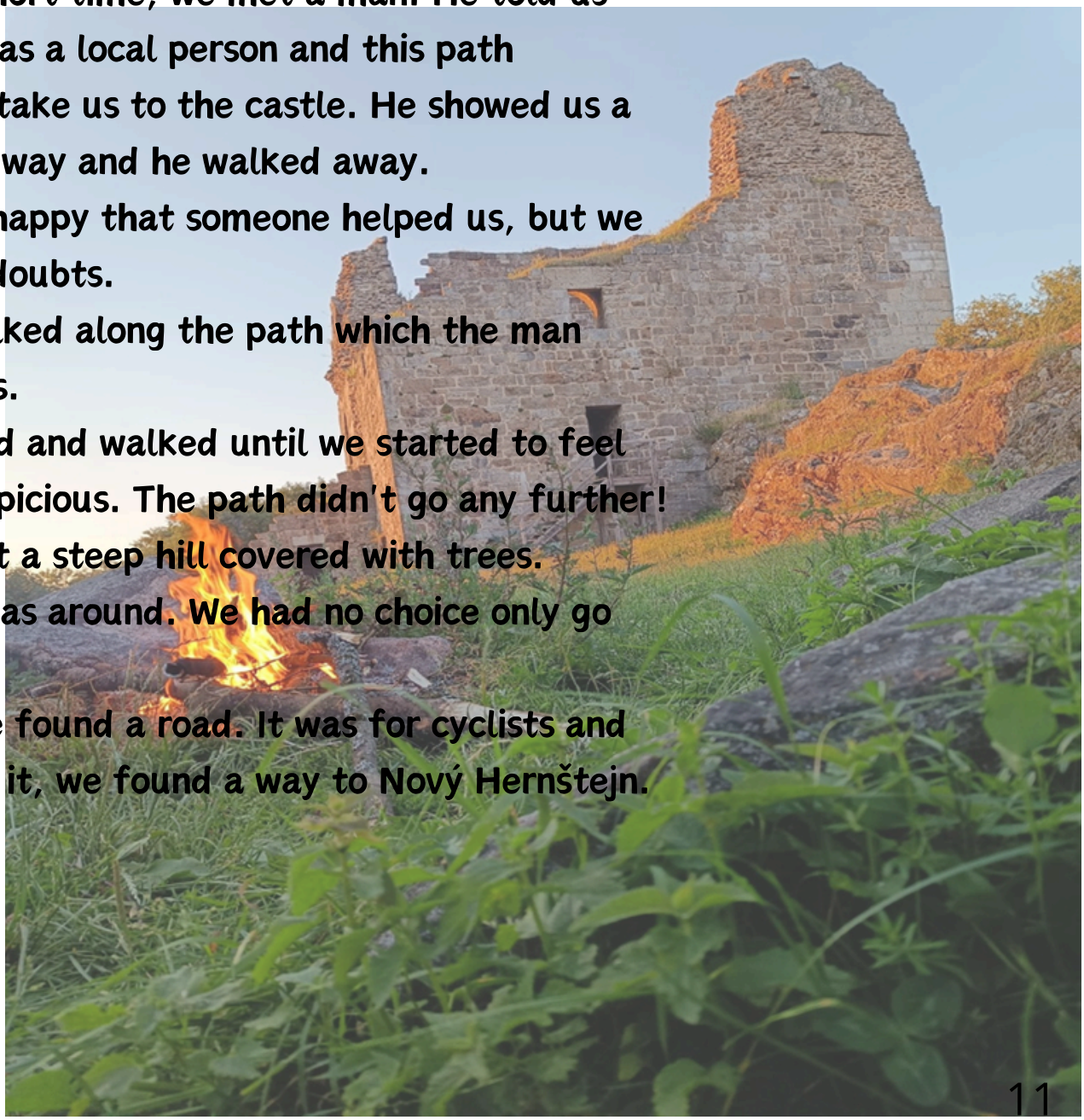
And so I stand, with pride in my heart,
My voice may tremble, but I know:
Wherever I go, wherever I roam,
MONTENEGRO, I WILL ALWAYS RETURN TO YOU!

A když jsme u těch jazyků, tady je anglicky psané povídání o zážitcích z prázdnin. Text byl jedním z oceněných ve školní soutěži My Amazing Holidays.

The ruin of the Přimda Castle

Markéta Surmajová, 9.B

We walked to Nový Hernštejn along the red trail.
After a short time, we met a man. He told us that he was a local person and this path wouldn't take us to the castle. He showed us a different way and he walked away.
We were happy that someone helped us, but we also had doubts.
So we walked along the path which the man showed us.
We walked and walked until we started to feel really suspicious. The path didn't go any further! It was just a steep hill covered with trees.
Nobody was around. We had no choice only go up.
Finally we found a road. It was for cyclists and thanks to it, we found a way to Nový Hernštejn.

Svět v motorkách

Radek Fišer, 9.C

Byl jednou jeden den, byl jsem u mamky na vesnici a kámoš si pořídil motorku a jak jsem nad tím furt přemýšlel, říkal jsem si, že bych chtěl taky. Ptal jsem se rodičů, taťkovi to ovšem nevadilo, ale když jsem se ptal mamky, už měla strach, že si něco udělám, že to je rychlé, nakonec jsem ji přemluvil. A hned jsem se ptal taťky, protože měl též motorky, chápal mě, sám mi říkal, že v mých letech chtěl taky motorku. Ale už byl problém, že je mi 15 let, a to se smí jenom na kubaturu 50 na cestu a tím, že jsem chtěl tu krosku, tak ta smí do lesa, nebo když vlastníte pole, protože každé pole někomu patří.

Mluvil jsem o tom i s tím kámošem a říkal, že je to suprový, takže jsem se už zajímal více, byl jsem se i kouknout i na pole, kde jezdil, a řekl mi, jestli si to chci zkusit. Hned jsem říkal, že ne, že mám strach nebo to nechci rozbít, ale přemluvil mě, tak jsem si půjčil helmu a rukavice a učil mě, jak se rozjíždět, kdy u toho dávat plyn i kde se řadí. Tak jsem si sedl a na první pokus mi to chcíplo. Asi na šestý pokus jsem se rozjel. Pomalu jsem se rozjížděl a dal jsem to na dvojku, pak se pomalu otočil a jel zpátky. Jak jsem přijel, ukazoval mi, ať držím spojku a zastavil jsem a dal to pak na neutrál. Jak jsem stál, říkal mi, že jsem jel docela dobře, moje pocity byly jakože mega top!

Přišel jsem potom domů a říkám mamce, že chci motorku. Tak jsem se začal dívat na krosky na internetu a našel jsem krosku za nějakých 40 tisíc, tak jsem se poradil s tátou a nakonec jsem si to koupil. Mamka mi přidala pět tisíc a babička taky pět tisíc a vybavení mi taťka koupil za asi přibližně 10 500, ale musel jsem si koupit čistič na řetěz, kartáč, olej a tak dále.

Motorku jsme objednali a přišla asi za týden, což docela dobré. Jak ji přivezli, tak jsem ji chtěl zkusit, tak jsem se oblékl a šel s ní na pole, protože je hned za barákem.

Nastartoval jsem elektrickým startérem a zkoušel se rozjet. Ovšem že mi to chcíplo! Ale zkoušel jsem furt a pak to bylo už dobrý. Kámoš tam přijel pak taky a jezdili jsme spolu pomalu. Další den jsme jezdili taky a zkoušeli nové věci, taky i nakopnout a vyšlo mi to, takže to už umím.

Jak jsem přijel domů, motorka byla špinavá, tak jsem si vzal ty čističe a umyl si pořádně řetěz i motorku. Když potom i zchladla, tak jsem zkontroloval, jestli nežere olej a bylo to v pohodě. Další den jsem zase zkontroloval olej, jestli je tam dost a pak se oblékl, nalil benzín a šel jezdit.

Po dvou měsících jsem už měl motorku vyježděnou a mohl dávat plný plyn a jezdit na plno, motorka jede až max 105 km/h, ale na polích to úplně nevytáhnete na max. Jezdím do teď a taky i s kluky, je to velká sranda, taky jsme jeli na rozhlednu, ale musíme jezdit přes les a přes pole. Nejhorší je, když je listí a mokro, takže to klouže jak na ledě.

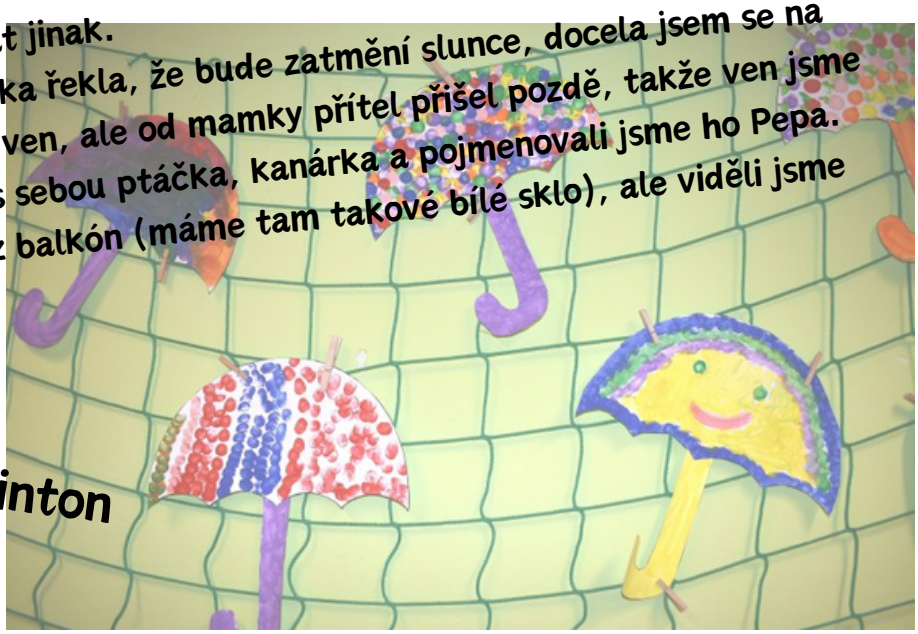

Střípky z mého života:
zatmění slunce, počítačová hra a kanárek Pepa

Eliška Svobodová, 8.C

Ráno v den zatmění slunce jsem vstávala v pět, protože v jedné dané hře byl také update, což znamená, že tam bylo něco super přidaného. Hra mi nešla aktualizovat, tak jsem byla smutná, protože jsem tu hru nemohla hrát. Později, tak v osm ráno jsem zjistila, že tu hru mohu hrát jinak.

Kolem šesti večer mi moje mamka řekla, že bude zatmění slunce, docela jsem se na to těšila. Původně jsme měli jít ven, ale od mamky přítel přišel pozdě, takže ven jsme nešli. Od mamky přítel dovezl s sebou ptáčka, kanárka a pojmenovali jsme ho Pepa. Zatmění slunce jsme viděli skrz balkón (máme tam takové bílé sklo), ale viděli jsme jen trochu a na chvíli.

Hraju závodně badminton

Gabriel Csapla, 7.B

Trénuju v týmu Metalurg Ostrava. Jezdím na turnaje třeba do Karviné nebo jsou v Ostravě.

Tréninky mám v pondělí, středu a v pátek. Máme hodné trenéry, trénuje tam osm lidí, trénuju tam s kámošem Ondrou.

Na badminton potřebuju boty, sportovní tričko, grip, dvě rakety, nitky na rakety, sportovní kraťasy, vodu, tašku na věci, míčky.

Trénuju už dva a půl roku, ve volném čase trénuju na trávníku nebo v hale, někdy trénuju i s kámošem.

Co je komunita Don Bosco

Naomi Bardoň, 7.B

Chodím do centra Don Bosco. Věnujeme se tam náboženství, tanci, máme tam různé aktivity v komunitě. Dále jezdíme na tábory a máme tam víkendovky. Jezdíme všude možně, například do Prahy nebo Olomouce. Učíme se o bohu, o víře, také tam všichni věříme v boha, ježíše. Tančíme romské tance nebo hip hop.

Rybářský svět

Vladimír Kožušník, 9.C

Rybaření je koníček pro hodně trpělivé lidi. Dělám ho rok. Ze začátku děláš zkoušky na rybářský lístek, ale před tím musíš chodit na kroužek. Kroužek není těžký. Děláš základní věci s prutem a s dalšími věcmi. Přes zimu jsi v učebně a učíš se ryby, hájení a věci kolem vody. Jakmile uděláš zkoušky, dostaneš papír na úřad a tam si vyřídíš rybářský lístek. Ten si musíš zakoupit na nějakou dobu.

Na prvních lovech se učíš navazovat a nahazovat. Chodím často na Zámecky rybník v Porubě. Chytám hlavně kapry nebo štiky. Nežije tam moc ryb, ale ze začátku mi to stačilo.

Hlučínské jezero je vetší a chodil jsem tam často. Větší ryby, více druhů, ale těžší na chytání. Chodil jsem tam i přespávat. Mám tam pár chycených dobrých velkých kousků, které pouštím zpět do vody.

Za svoji rybářskou cestu jsem stihl i jedny závody. Potřebuješ hodně krmení a nástrahy, na které chytáš. Závod trval dvě hodiny a byl rozdělený na dvě časti. Velké ryby se vážily hned a malé ryby se dávaly do vezírku. Na konci závodu se všechno zváží, a kdo má nejvíc kilo, vyhrál. Dopadl jsem druhý a vyhrál jsem nějaké odměny.

Moje fotbalová kariéra

Jakub Fejerčák, 9.C

Moje fotbalová cesta začala už v třech letech ve Studénce. K fotbalu mě přivedl taťka, který ve mně probudil lásku k fotbalu. Ve Studence jsem potkal spoustu skvělých trenérů a taky spoustu kamarádů a na jednom turnaji jsme hráli proti Baníku Ostrava, kde jsem se jim zalíbil, a tak si mne vybrali a uskutečnil se přestup, ale byl to pro mne velmi těžký krok, protože mi bylo jenom šest let, ale zvládl jsem ho.

Foto: mladez.fcb.cz

V Baníku se mi hrálo skvěle, protože tam bylo strašně moc skvělých hráčů a taky ještě lepší trenéři, proto jsme vyhrávali skoro všechny turnaje a zápasy. V U12 a U13 jsme měli nejlepší trenéry, kteří nás hodně posunuli, a vyhráli jsme i zápasy proti Spartě a Slavii, což se předtím nestávalo. U14 a U15 jsme už měli horší trenéry, a proto jsme se hodně zhoršili a neměli jsme dobrou náladu v kabině, ale v U15 jsme vyhráli titul a dostal jsem se do výběrového kempu české reprezentace, kde bylo strašně moc skvělých kluků. V U16 jsme dostali skvělé trenéry, kteří nás zase hodně posunuli. Máme skvělou kabinu a daří se nám a teď pokračuju v U16 a fotbal mne pořád baví.

Derby se Sigmou

(z pohledu brankáře)

Šimon Grygařík, 9.C

Foto: mladez.fcb.cz

Píše se 18. duben 2026, kdy se měl v 10:00 odehrát zápas mezi Baníkem a olomouckou Sigmou. Tento zápas byl velmi prestižní, asi i proto, že jsme hráli proti obhájci titulu a měli jsme s Olomoucí vyrovnanou bilanci.

Na tento zápas jsme byli výborně takticky připraveni a hned od stratu to šlo vidět. Sigmu jsme přehrávali a podepsalo se to i na úvodním gólu, kdy z krásného brejku utekl náš útočník Séba Dimovský a krásně uklidil balón na zadní tyč. Byli jsme ve vedení, kdy jsme museli hasit šanci soupeře, kdy můj spoluhráč pomalu nahrál míč a soupeř šel sám na bránu. Míč se mi otřel o levou ruku a skončil těsně vedle levé tyče. Od té doby se soupeř už do žádné vyloženky nedostal. Zato my jo!

Z rozehrávky jsme dobře vyjeli a rychlým překonáním obrany soupeře jsme šli sami na bránu. A my skórovali! Takže už ve 31. minutě jsme vedli 2:0 a to v prvním poločase nebylo všechno – ke konci poločasu jsme zvýšili na 3:0. Šlo se do šaten za stavu 3:0 a my věděli, že už je to hodně blízko. V šatně šla vidět touha vyhrát. Řekli jsme si, že musíme pokrčovat a vyjde to.

Do druhého poločasu jsme vstoupili dobře, ale soupeř začal lépe presovat a už bylo těžší vyjet od brány. Nějaké góly jsme dát mohli, ale velké šance jsme už nedokázali proměnit v gól. Soupeř od 60. minuty začínal přebírat otěže. Začali se dostávat do šancí, ale přestřelovali a nebo střela nebyla natolik tvrdá, abych si s ní nedokázal poradit. Gól jsme dostali z hezké střely zpoza vápna k levé tyči, ale od té doby šance utichly a my zápas pokojně dohráli. Rozhodčí odpískal konec utkání a my mohli slavit. Po 2. kole jsme měli náskok šest bodů na druhý tým.

Infarktový zapas proti Slovácku

O titul!

Dominik Bartoš, 9.C

Psal se den 10. června 2026, kdy jsme hráli o titul proti Slovácku. Hráli jsme v 15:00 na hřišti ZŠ Jana Šoupala.
Zápas vůbec nezačal dobře. Ve 23. minutě jsme dostali gól na 0:1 po naší chybě. Za osm minut jsme dostali další gól na 0:2, zase po naší chybě.
Zápas nevypadal vůbec dobře, měli jsme hlavy dole a nedařilo se nám dostat do koncovky, ani do vápna.
V 36. minutě dostal dlouhý míč náš útočník, ten si podržel balón a byl na něho faul. Z faulu jsme kopali přímý kop, první střela nevyšla, potom se to odrazilo k našemu obránci. Ten centroval a po několika odrazech dostal míč náš středák Daniel Dunaj a ten z jednoho dotyku vystřelil a padl gól, v 37. minutě. Byli jsme zpátky ve hře, i když první poločas skončil 1:2 v náš neprospěch.
V kabině nás trenér seřval, ale i podpořil.
2. poločas se vyvíjel dobře. Kombinovali jsme, hráli jsme jako tým. V 62. minutě po kombinaci si náš pravý záložník převzal míč a centroval, našel Daniela Dunaje a ten svou parádní hlavičkou dal gól do šibenice a šlo se slavit.
Celou dobu jsme je tlačili a po blbé chybě obránce Slovácka, který přihrál gólmanovi pomalou přihrávku, si opět Daniel Dunaj poslal na párek gólmana a dal gól na 3:2 v poslední minutě. Trenéři vyběhli na hřiště a všichni jsme naskákali na sebe.
Zápas skončil 3:2 pro nás, slavili jsme, měli jsme šampaňské, zpívali jsme, fotili jsme se a tak dále.

Foto: mladez.fcb.cz

Rád hraju šachy

Václav Vodák, 9.C

Šachy jsou náročný sport na myšlení a trpělivost. Důležité je u toho přemýšlet a uvažovat nad tahy dopředu a dávat pozor na to, co dělá protivník. K šachům jsem se dostal přes sestru, která mi to ukázala na jedné aplikaci. Na té aplikaci jsou různé lekce plus zápasy s robotem nebo s normálními hráči. Už jsem vyhrál několik zápasů a jsem v nejvyšší lize. Do nejvyšší ligy jsem se dostal pomocí vyhraných zápasů a tím jsem sbíral zkušenosti. Jak jsem získával více a více zkušeností, tak jsem dostával i různé lektvary, které navyšovaly zkušenosti dvakrát či třikrát. Na závěr bych doporučil šachy všem, kteří jsou trpěliví, jinak se to moc nedá hrát.

Lyžování

Vincent Miczka, 9.C

Lyžováni je hodně náročný sport, především na spodní část těla. Od svých čtyř let jsem začal jezdit. Dovedl mě k tomu taťka. Začal jsem na malých svazích v ČR, přesně v Jeseníkách v Karlově. Jsou tam čtyři sjezdovky. Divím se, že měl taťka takovou trpělivost mě to naučit. Jak jsem se zlepšil, tak jsem šel na větší sjezdovky, to už byla větší zábava. Začalo mě to více bavit. Můžeme lyžování rozdělit třeba že máte freestylové nebo carvingové lyže. Já jsem začal na carvingových lyžích. Na těchto lyžích se jezdí výhradně po hranách. Jak jsem začal být starší, tak jsem si pořídil freestylové lyže. Na těchto lyžích se výhradně skáče a dělají se triky.

Doma pomáhám a umím i vařit

Gabriel Czapla, 7.B

Doma často pomáhám mamce, nejčastěji vynesu smetí nebo zajdu do obchodu. Umím taky vařit, třeba řízek, špagety, brambory a pizzu a díky tomu pomáhám mamce s obědem a snídaní. Někdy taky umyju nádobí, ale nejčastěji to dělá mamka. Někdy mě baví pomáhaní, ale někdy naopak nechci, ale musím. Pomáhaní je potřebné a ulehčuje život, takže pomáhám skoro každý den. Ale o víkendu často odpočívám, možná jenom uklidím pokoj.

Uklízím si pokoj

Matěj Morong, 9.C

Já doma rodičům moc nepomáhám a to ne, že bych nechtěl, ale z toho důvodu, že mamka ani nechce. Mamka má ráda, když si všechno udělá sama, ale kdyby mi řekla, ať jí pomůžu, tak bych ji vždy pomohl. Ale ví, že toho mám hodně, proto mě nechce tímhle ještě zatěžovat. Ale jsou i věci, které dělám sám od sebe, a to třeba že si uklízím pokoj.

Zamyšlení

Jazyk za zuby

Dominika Kočanová, 8.C

Často když chci říct svůj názor, bála jsem se, že mě lidi kolem budou soudit.
Názory ostatních jsou důležité a také pocity, jen někdy když už je toho moc, máš pocit, že nedokážeš říct ani slovo, máš touhu se vyjádřit či ukázat to, co máš na mysli.
Záleží často i na situaci, co se děje v momentu, kvůli kterému se tak cítíš, jestli to je kvůli hádce, emocím, nebo kvůli blízkým, máš pocit, že nemůžeš nic říct.
Vynadat si v hlavě někdy stačí či vykřičet se v duchu, ale občas se vyjádřit není ke škodě.
Každý si zažil ten moment, kdy měl pocit, že musí držet jazyk za zuby, kdy měl úzkost, strach či vztek a neřekl svůj názor a pocity, které drží v sobě.

CHAOS

Je dobré si uvědomit, že důležité je se svěřit někomu, komu důvěřuješ a můžeš se svěřit se svými pocity, a také si uvědomit, že v tom nejsi sám, uvědomit si to, že máš kolem sebe někoho, kdo tě má rád, a chtěl by, abys byl šťastný.

Každý člověk má své problémy a často ty problémy mění osobnost a chovaní toho člověka ve chvíli, kdy se cítí nejhůř, chová se k druhým hnusně, naštvou se snadno, nebo někteří se až moc smějí, což ukazuje na to, že se přetvařují.

Někdy když nejde vyjádřit slovy, co si myslíme a cítíme, tak to ukážeme chováním a také obličejem, a když neřekneš vůbec nic, ani se nevyjádříš, tak tomuhle říkám „jazyk za zuby “.

8.C – naše hlášky

V. Radová, N. Gáborová, K. Poledníková

Asi každý kolektiv má svoje hlášky – oblíbená slova, věty, kterým jiní lidé ani pořádně nerozumí. Tady jsou časté výrazy z naší třídy 8.C. U některých je jasné, co znamenají, ale u jiných … Schválně, zkuste uhádnout, co se tím chce vlastně říct.

Jupik.cz
Sajkiny
Monte bobule
Podaruji ti ledvinu
Prodej Vlaďku levně
Vymažu tě ze zemské říše
Dostaneš baňu
Nevyživuj se
Kde máš přezůvky
Pane učiteli, pěstičku
Kdo to řekl
Neházej to po mně
Dostaneš kopačku
Někdo to udělal, já ne
Kdo mi dal na stůl nohuobrázek
Ahoj.čau
Volejte 158
Volejte do klubu 555
Až příští rok
Čapnu tě do kapsy

teenagerů
teenagerů
Chaos
teenagerů
teenagerů
Island
Hasky
Block
Judy
Yelling
Fly
Pole
Chaos
Chaos
teenagerů
Chaos
Chaos
MACHENGLIS
teenagerů
Chaos
teenagerů
Chaos
Zakázaný vstup
Praha
Nizozemí
Chaos
Chudá Země
Římská
teenagerů
teenagerů